

VLÁDA ČESKÉ REPUBLIKY

Příloha

k usnesení vlády

ze dne 27. února 2013 č. 134

Stanovisko

vlády k návrhu na vydání zákona o regulaci chovu bojových plemen psů (sněmovní tisk č. 908)

Vláda na své schůzi dne 27. února 2013 projednala a posoudila návrh zákona o regulaci chovu bojových plemen psů (sněmovní tisk č. 908) a vyslovila s tímto návrhem zákona **nesouhlas**, a to z těchto důvodů:

1. Vláda sice chápe záměr předkladatele, ale neztotožňuje se s ním ve způsobu řešení této problematiky. Je názoru, že útočnost psů je často způsobena nevhodnou nebo nedostatečnou výchovou psa a nelze vymezit plemena psů se sklonem k nežádoucímu chování. Z právního hlediska je navíc velmi složité a často nemožné prokázat příslušnost určitého jedince k plemeni. To lze v podstatě jen u jedinců s průkazem původu, a ti tvoří odhadem jen 20 % psí populace. Rovněž pojem „bojové plemeno“ neexistuje a jeho používání je odborníky jednoznačně odmítáno. Vláda v přijetí zákona nespatřuje žádný přínos, naopak, podle jejího názoru jen zbytečně navyšuje administrativní a finanční zátěž, a to jak u státních orgánů, tak chovatelů, a vytváří nepřehledné, pro vznik korupce příznivé prostředí. Návrh zákona navíc vykazuje zásadní nedostatky jak věcné, tak i legislativně technické povahy a terminologickou nevyjasněnost v natolik vysokém množství, že jej nelze z těchto důvodů včlenit do českého právního řádu, aby mohl být prakticky aplikován, a dosáhnout jím sledovaného účelu.

2. Vláda k doložení svých výše uvedených tvrzení uvádí k jednotlivým ustanovením návrhu zákona tyto zásadní připomínky:

- Dikce § 1 návrhu, podle níž zákon upravuje podmínky chovu a držení některých psů, „kteří mohou být nebezpeční svému okolí“, je velice vágní a nelze s ní souhlasit, protože nebezpečné svému okolí může být v zásadě jakékoliv zvíře.

- Základní pojem navrhovaného zákona „bojové plemeno psa“, uvedený v § 2 návrhu, je velmi neurčitý a odkaz na jeho konkretizaci prostřednictvím „zvláštního předpisu“ je v rozporu s čl. 79 odst. 3 Ústavy České republiky, podle kterého mají být právní předpisy vydávané ministerstvy v mezích zákona, zatímco v předmětném případě podzákoný právní předpis de facto určuje meze použití zákona. Také definici volného pohybu psů nelze označit za výstižnou, neboť vzhledem k použití obratu „jakákoliv situace“ je příliš široká a neurčitá. Povinné používání náhubku na veřejných

prostranstvích je rovněž kontroverzní. O nasazení náhubku by měl rozhodnout chovatel, který nejlépe posoudí případnou agresivitu svého psa, pravděpodobnost napadení lidí nebo zvířat, a nese za svého psa vždy plnou odpovědnost.

- Ustanovení § 3 odst. 1 je nerealizovatelné ve vztahu k § 4 odst. 1 písm. c) návrhu zákona, které požaduje pro chov předem zajistit doklad osvědčující potřebné znalosti a přezkoušení výcviku psa. Prakticky nelze zajistit přezkoušení výcviku psa před zahájením jeho chovu, neboť chovatel si pořizuje psa většinou ve věku 7 až 8 týdnů, tedy v době, kdy pes ještě není schopen absolvovat jakékoliv přezkoušení. Toto ustanovení dále neuvádí, kdo bude doklad vystavovat, na základě jakého oprávnění ani jaký bude rozsah přezkoušení. Návrh na vydávání povolení s platností na dobu 5 let navíc představuje při průměrné délce psího života 15 let ztrojnásobení byrokratické zátěže. Chybí též úprava situace při skončení platnosti povolení, kdy se chov psa stane nelegálním. V této souvislosti návrh zákona neřeší, kdo bude psa odebírat, kdo bude povinen se o něj dále starat apod.

- Ustanovení § 3 odst. 2 návrhu, podle kterého je k vydání povolení k chovu psa místně příslušný obecní úřad místa trvalého pobytu majitele psa, odporuje právům vyplývajícím z úpravy zákazu diskriminace na základě státní příslušnosti podle čl. 18 Smlouvy o fungování Evropské unie a navazující směrnice 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států. Pro cizince – občany Evropské unie vykonávající právo volného pohybu, kteří nemají v České republice trvalý pobyt, by podle tohoto ustanovení bylo nemožné povolení získat.

- V § 4 návrhu zákona je stanovení poplatku ve výši 3 000 Kč nesystémové a vnitřně rozporné z hlediska zákona o správních poplatcích a zákona o místních poplatcích, a to zejména proto, že tato úprava postrádá určení, zda zaváděný poplatek je poplatkem svého druhu, správním poplatkem nebo poplatkem místním. Tuto skutečnost nelze dovést ani z bližší úpravy poplatku, neboť ji návrh zákona neobsahuje, a i důvodová zpráva je v tomto směru nedostatečná.

- V § 4 návrhu uvedená podmínka bezúhonnosti je stanovena velice úzce, když zahrnuje jen úmyslný trestný čin spáchaný za pomoci psa nebo na psu anebo v souvislosti s chovem psa, přičemž za nepřijatelnou lze považovat i možnost doložení bezúhonnosti čestným prohlášením.

- V § 5 návrhu zákona je dikce povinnosti, že pes nenapadne, neohrozí či jinak neomezí osoby či zvířata, velice široká a vágní. Není zřejmé, co je ohrožením nebo omezením myšleno. Takováto formulace povinnosti může vést až k šikanóznímu výkladu práva. Dále není odůvodněno, proč se povinnost podle odstavce 1 má vztahovat i na majitele. Přesnou a jednoznačnou dikci si vyžadují i další ustanovení týkající se volného pohybu a míst osídlení.

- K § 6 návrhu zákona vláda konstatuje, že pravomoc vymezit místa, kam je vstup se psem zakázán, mají obce již dnes, a to podle § 24 odst. 2 zákona č. 46/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání, ve znění pozdějších předpisů.

- Ustanovení § 7 návrhu zákona je zpracováno v rozporu s obvyklou legislativní praxí při tvorbě skutkových podstat přestupků. Objektivní stránka přestupků je neurčitá a nepřesná. Zejména skutková podstata přestupku uvedená v odstavci 1 písm. b), postihující porušení povinností stanovených tímto zákonem, je v rozporu se zásadou zákonnosti a právní jistoty, protože není jasné, za porušení jakých konkrétních povinností je subjekt přestupku vlastně trestán.

- K § 8 vláda konstatuje, že obce jsou územními samosprávnými celky a nikoliv orgány státní správy.

- Pokud jde o § 9 návrhu zákona, vláda konstatuje, že vyhlášky mohou podle čl. 79 odst. 3 Ústavy České republiky vydávat pouze ministerstva, respektive jiné správní úřady a orgány územní samosprávy. Stanovení spolupráce s Komorou veterinárních lékařů České republiky je právně irelevantní.

- Návrh obsažený v § 10 postrádá bližší úpravu podmínek vedení registru držitelů povolení, které mají vést obce podle odstavce 1 písm. d).